

всичко, което я интересувахе, което беше близко, за което струваше да се живее — беше напреде. Те можеха вече открито да редят своя нов живот. Но за да не дразнят повече никого и да бъдат съвсем свободни, решено бе да заминат в чужбина. Първо тя, след няколко дни и той.

Бяха избрали тоя град, който и двамата поотделно познаваха и обичаха. Уговорено беше всичко, до последните подробности: кварталът в който тя ще се настани, денят на неговото тръгване, часът на пристигането, времето и мястото, дето ще се срещнат на следния ден, ако случайно („това не може да се случи“! — усмихнато клатеше глава тя, но той, все пак, настоя) някакво недоразумение попречи да се намерят още на гарата.

Небето беше сиво и една равна светлина, неподвижна и студена, бе потопила тъмните здания, асфалтените улици, каменните църкви, прекрасните мостове над реката. В въздуха се носеше все същия лек мириз на бензин, на топли круасани и на мимоза, толкова познат и характерен за тоя град. Ней се струваше, че се връща тук само след няколко седмично отсъствие. Тя не обичаше влажния и мрачен се-